

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Mal 107372 18 Gž
Brčko, 28.01.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kadrić Zijada, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.G.d.o.o.B., koga zastupa zakonski zastupnik J.S. i punomoćnici B.P. i B.V., advokati iz B.2, protiv tuženog P.S., iz B.1, koga zastupa punomoćnik M.D., advokat iz B.1, radi isplate duga, v.sp. 1.800,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 107372 17 Mal od 08.08.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 28.01.2019. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužitelja M.G.d.o.o.B. se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 107372 17 Mal od 08.08.2018. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 107372 17 Mal od 08.08.2018. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„OBAVEZUJU SE tuženi P.S., iz B.1 da tužiocu M.G.d.o.o.B., ..., po osnovu učinjenog manjka u preduzeću isplati iznos od 998,81 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.11.2017.godine pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka 127,16 KM a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa viškom tužbenog zahtjeva tužilac se odbija kao neosnovan.“

Protiv prvostepene presude tužitelj M.G.d.o.o.B. (u daljem tekstu tužitelj) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i tužbeni zahtjev usvoji u cijelosti, ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na žalbu tužitelja, tuženi P.S. iz B.1 (u daljem tekstu tuženi) nije odgovorio.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330., a u vezi sa odredbom člana 412. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužitelja (tužbeni zahtjev) da mu tuženi nadoknadi pričinjeni manjak u iznosu od 998,81 KM i štetu na vozilu marke P. u iznosu od 783,71 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.10.2016. godine, uz zahtjev za dosudu troškova postupka.

Tuženi nije osporio da je na vozilu tužitelja P. razbio vjetrobransko staklo, ali je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao tvrdnjom da štetu nije uzrokovao namjerno ili krajnjom nepažnjom i da nije pričinio manjak.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima se tuženi suprotstavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je tuženi bio zaposlenik tužitelja i da je dio novca „kojeg je naplatio prilikom prodaje robe klijentima zadržao za sebe jer mu tužilac duguje platu i naknadu po pređenom kilometru“ i da je time počinio manjak tužitelju u iznosu od 998,81 KM,

pa obzirom da nije sporno da je tuženi zadržao dio kupoprodajne cijene dobijene za prodatu robu kako bi naplatio „svoja potraživanja prema tužiocu“, prvostepeni sud je obvezao tuženog da namiri pričinjeni manjak u iznosu od 998,81 KM, a kako se prvostepena presuda u tom dijelu ni jednim žalbenim navodom ne pobija, nije predmet posebnog razmatranja žalbenog vijeća (izuzev odluke o zakonskoj zateznoj kamati, koja je dosuđena od podnošenja tužbe i koja se pobija žalbom),

da je radi obavljanja poslova za tužitelja (dostave robe) tuženi koristio tužiteljevo vozilo marke P. i da je na tom vozilu razbijeno vjetrobransko staklo prilikom isporučivanja robe u S.,

da zbog parkiranih vozila, tuženi „nije mogao izaći na stranu vozača“ već „na suvozačku stranu“ i da je prilikom izlaska glavom zakačio srednji unutrašnji retrovizor što je dovelo do pucanja vjetrobranskog stakla i štete,

obzirom na „ovakvo utvrđeno činjenično stanje“ prvostepeni sud je zaključio da tuženi nije tužitelju uzrokovao štetu namjerno ili krajnjom nepažnjom i pozivom na odredbu člana 67. stav 1. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 7/00, 8/03, 33/04, 29/05, 19/07, 25/08, 20/13, 31/14, 2/15, u daljem tekstu Zakon o radu), prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev za naknadu štete uzrokovane na vozilu tužitelja,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud zasnovao na odredbama članova 116., 119. i 120. Zakona o parničnom postupku, a kako tužitelj ne pobija pravilnost i zakonitost odluke o parničnim troškovima, već je veže za svoj konačan uspjeh u parnici (da mu je trebalo „dosuditi u potpunosti troškove....a ne prebijati“ njegove troškove sa troškovima tuženog), ova odluka nije bila predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci prvostepene presude.

Prije svega, valja imati na umu da se presuda kojom se završava spor male vrijednosti prema odredbi člana 412. stav 1. Zakona o parničnom postupku, a ovo jeste spor male vrijednosti pošto vrijednost predmeta spora ne prelazi iznos od 3.000,00 KM, ne može pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Stoga je pravilnost i zakonitost prvostepene presude ispitana u granicama razloga iznesenih u okviru povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, odnosno konkretnog procesnopravnog i materijalnopravnog navoda. Jer, o eventualnim procesnim povredama na koje ne pazi po službenoj dužnosti, žalbeno vijeće smije voditi računa samo ako se žalitelj na njih izričito poziva i ako obrazloži kako je konkretna odredba Zakona o parničnom postupku uticala na pravilnost i zakonitost prvostepene presude. Isto tako, i pored toga što na pravilnu primjenu materijalnog prava žalbeno vijeće pazi po službenoj dužnosti, žalitelj ukoliko pobija prvostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, jednako kao i kad pobija prvostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka, dužan je navesti koju to odredbu materijalnog prava prvostepeni sud nije primijenio, ili koju je i

zašto nepravilno primijenio i kako je to uticalo na zakonitost i pravilnost prvostepene presude.

Međutim, iz sadržaja tužiteljeve žalbe, kojom on pobija prvostepenu presudu u dijelu kojom je odbijen tužbeni zahtjev za naknadu štete uzrokovane razbijanjem vjetrobranskog stakla na njegovom vozilu, razvidno je da tužitelj želeći dokazati i nepravilnost i nezakonitost prvostepene presude u tom dijelu, ne razdvaja žalbene razloge, već i kroz dozvoljene žalbene razloge (povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primjenu materijalnog prava) svoju ocjenu provedenih dokaza suprostavlja sudskoj ocjeni i iznosi drugačije činjenične zaključke od prvostepenog suda o načinu nastanka štete na njegovom vozilu (uzrocima pucanja vjetrobranskog stakla) i stim u vezi i odgovornosti tuženog za štetu (da „nije jasno zašto je prvostepeni sud koristio odredbe Zakona o radu“ pored Zakona o obligacionim odnosima o šteti, kod toga da je šteta uzrokovana krivicom tuženog jer je „morao znati da ako ne bude pazio kako ulazi u vozilo s obzirom da je...krupnije konstitucije takvim ulaskom na suvozačeva vrata može polomiti vjetrobransko staklo“). Time, on zapravo prvostepenu presudu (u stavu II izreke) pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. A, utvrđeno činjenično stanje, žalbeno vijeće mora respektirati, pošto je odredbom člana 412. stav 1. Zakona o parničnom postupku isključeno (zabranjeno) protiv presude, kojom je okončan spor male vrijednosti, žalbu izjaviti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja .

Inače, prema podacima u spisu predmeta (pa i iz tužbe) razvidno je da je tuženi štetu na vozilu tužitelju uzrokovao u svojstvu zaposlenika tužitelja („tuženi je bio radnik kod tužioca pa je obavljajući poslove komercijaliste...“, „tuženi je...upotrebljavajući dostavno vozilo....razbio prednje vjetrobransko staklo“, stoji u činjeničnom osnovu tužbe). Stoga se ovaj spor o naknadi štete imao raspraviti primjenom odredbe člana 67. stav 1. Zakona o radu, uključujući supsidijarnu primjenu općih načela odgovornosti za štetu propisanih Zakonom o obligacionim odnosima, pošto je radni odnos konstituiran kao ugovorni odnos i ispunjenje prava i obveza predstavlja suštinu radnog odnosa.

Pomenutom odredbom člana 67. stav 1. Zakona o radu propisano je da je zaposlenik odgovoran samo za onu štetu koju pričinio poslodavcu namjerno ili krajnjom nepažnjom. A, namjera postoji, ukoliko je zaposlenik bio svjestan svog postupka i kada je htio da nastupi šteta, ili kada je bio svjestan svog postupanja uslijed kojeg štetna posljedica može nastupiti i na to je pristao, što, obzirom na način kako je utvrđeno da je došlo do razbijanja vjetrobranskog stakla, ovdje nije slučaj. Isto tako, u konkretnoj situaciji ne može se uzeti da je tuženi štetu pričinio krajnjom nepažnjom, koja postoji kada zaposlenik na radu ili u vezi sa radom ne upotrijebi ni stepen pažnje, koji bi upotrijebio svaki prosječno pažljiv zaposlenik. Jer, kad se ima na umu

da se, prilikom utvrđivanja odgovornosti zaposlenika, njegova namjera ili krajnja nepažnja ne pretpostavljaju, već ih mora dokazati poslodavac, a to je ovdje izostalo, pošto tužitelj, osim postojanja štete, nije dokazao da je štetu na njegovom vozilu tuženi uzrokovao namjerno ili krajnjom nepažnjom.

Što se tiče žalbenog navoda, da je prvostepeni sud „pogriješio kod dosuđivanja zakonske zatezne kamate“ kada je tuženog obvezao da zakonsku zateznu kamatu na iznos manjka plati od podnošenja tužbe umjesto od 18.10.2016. godine (datum stavljen na „Zapisnik o manjku“ od 19.10.2016. godine kojeg je sačinio tužitelj, a tuženi ga nije potpisao), ovaj sud, jednako kao i prvostepeni sud, drži da se temeljem provedenih dokaza nije moglo utvrditi dospelost obveze na isplatu manjka (kada je tuženi zadržao novac za sebe od prodane robe i prouzročio manjak) budući da „Zapisnik o manjku“ kojeg je sačinio tužitelj ne može poslužiti kao dokaz u tu svrhu, pa je pravilno prvostepeni sud uzeo da je tuženi pao u docnju kad ga je tužitelj pozvao (opomenuo) na ispunjenje podnošenjem tužbe.

Prema tome, kako kod izloženog, po nalaženju žalbenog vijeća, činjenično stanje utvrđeno u obrazloženju prvostepene presude, koje se u ovoj fazi postupka mora respektirati, opravdava zaključak prvostepenog suda o neutemeljenosti dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete i kako je prvostepeni sud na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo (odredbe Zakona o radu o odgovornosti zaposlenika za štetu i odredbe Zakona o obligacionim odnosima o zakonskoj zateznoj kamati) i nije počinio ukazane povrede odredaba parničnog postupka (da je zbog pogrešne ocjene dokaza, prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične zaključke o osnovanosti tužbenog zahtjeva za naknadu štete i da obrazloženje prvostepene presude nije sastavljeno sukladno odredbi člana 300. Zakona o parničnom postupku), o kojima govori žalba tužitelja, a nije počinio ni one procesne povrede o kojima sud vodi računa po službenoj dužnosti, dakle, nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tužitelj pobija prvostepenu presudu, radi čega je valjalo njegovu žalbu odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Zijad Kadrić